

Sygnatura akt VI Ka 1071/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 lutego 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Agata Gawron-Sambura

Sędziowie SSO Grzegorz Kiepus (spr.)

SSO Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Sylwia Sitarz

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2016 r.

przy udziale Bożeny Sosnowskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

sprawy **1.Ł. L. (1)** ur. (...) w M.

syna J. i B.

oskarżonego z art. 280§1 kk

2. A. N. (1) ur. (...) w R.

syna B. i W.

oskarżonego z art. 280§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 1 września 2015 r. sygnatura akt VI K 57/14

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: A. W. i R. R. kwoty po 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmujące kwoty 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonych z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

VI Ka 1071/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 01.09.2015r. A. N. (1) i Ł. L. (1) zostali uznani za winnych tego, że działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności:

1) w dniu 17.03.2010r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz P. K. i G. K., poprzez przytrzymywanie przemocą K. D. (1) na krześle, zabrali w celi przywłaszczenia telefon komórkowy marki (...) o wartości 350 zł, stanowiący własność K. D. (1) oraz pieniądze w kwocie 1000 zł, stanowiące własność K. A., tj. przestępstwa z art. 280 § 1 kk;

2) w dniu 19.03.2010r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz P. K. i G. K., używając gazu obezwładniającego, poprzez rozpylenie gazu w pobliżu twarzy T. K. i uderzając stołkiem pokrzywdzonego, zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki (...) o wartości 400 zł, stanowiący własność T. K., tj. przestępstwa z art. 280 § 1 kk i za tona mocy art. 280 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazani zostali na karę po 3 lata pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego K. A. kwoty 1000 zł, przy przyjęciu, iż obowiązek ten ciąży na oskarżonych solidarnie z G. K. i P. K..

Na postawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz:

1) adwokata A. W. kwotę 5.638,32 zł tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonemu Ł. L. (1);

2) adwokata R. R. kwoty 5.638,32 zł tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonemu A. N. (1).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych, którzy zaskarżyli orzeczenie w całości.

Obrońca oskarżonego Ł. L. zarzucił wyrokowi :

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie , z naruszeniem wskazań wiedzy doświadczenia życiowego oraz rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych:

2) błąd w ustalenia faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu na podstawie zebranych i przeprowadzonych dowodów, iż oskarżony Ł. L. (1) dopuścił się wspólnie i w porozumieniu ze współoskarżonymi zarzuconego mu przestępstwa rozboju, podczas gdy prawidłowa i wnikliwa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku odmiennego.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. N. zarzucił wyrokowi:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu, iż oskarżony A. N. dopuścił się wspólnie i w porozumieniu ze współoskarżonymi zarzucanych mu przestępstw rozboju, podczas gdy z treści materiału dowodowego nie sposób wysnuć takiego wniosku;

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 kpk, art. 5 kpk i art.7 kpk, poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie nie

dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, która doprowadziła do uznania oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 i 2 wyroku;

3) rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu A. N. kary 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy upływ czasu pomiędzy czynem a wyrokowaniem, pozytywny przebieg resocjalizacji oskarżonego, jego aktualne warunki osobiste, pozwalają wysnuć wobec oskarżonego pozytywną opinię kryminologiczną i przemawiają za wymierzeniem znacznie łagodniejszej kary.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońców oskarżonych Ł. L. (1) i A. N. (1) okazały się niezasadne. Wbrew ich wywodom sąd rejonowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, ani też nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia, określonych w art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk. Przeciwnie, sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody, ocenione swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, mając w polu widzenia okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych, nie naruszając przy tym normy nakazującej rozstrzygnięcie nie usuniętych wątpliwości na korzyść oskarżonych, a swoje stanowisko w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonych należycie uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, wskazując jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Sąd trafnie ustalił, że przestępstwa rozboju dokonane w dniach 17 i 19 marca 2010r. na osobach K. D. (1) i T. K. popełnione były przez 4 współsprawców. Wynika to zarówno z zeznań świadków, jak i wyjaśnień G. K. i P. K. złożonych w postępowaniu przygotowawczym. G. K. i P. K. zgodnie wyjaśnili, że obu przestępstw dopuścili się wspólnie z pochodzącymi z dzielnicy(...) mężczyznami o pseudonimach (...) i (...). Nie znali ich nazwisk, ani adresów zamieszkania. W toku postępowania ustalono, iż pseudonimami takimi posługiwali się dwaj mieszkańcy dzielnicy H. Ł. L. (1) ((...)) oraz A. N. (1) ((...)). Zarówno jeden jak i drugi do protokołów przesłuchania w charakterze podali, iż mają właśnie takie pseudonimy (k.267, k.273). Kluczowym zagadnieniem wymagającym rozstrzygnięcia było zatem ustalenie, czy sprawcy, którzy posługiwali się takimi pseudonimami to oskarżeni Ł. L. (1) i A. N. (1). Dokonując ustaleń w tym zakresie sąd rejonowy przeprowadził wszechstronną i wnikliwą analizę wszystkich okoliczności sprawy, precyzyjnie wskazując jakie elementy ustalonego stanu faktycznego dowodzą, że (...) i (...), którzy dokonali rozbojów w dniach 17 i 19 marca 2010r. wspólnie z G. K. i P. K., to również oskarżeni A. N. i Ł. L..

Sąd przytoczył treść opinii kryminalistycznej biegłego R. W. z dnia 03.10.2014r. z której w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że ślady linii papilarnych ujawnione na szufladzie biurka znajdującego się na zapleczu punktu złomu, w którym w dniu 17.03.2010r. dokonano rozboju na osobie K. D., pochodzą od oskarżonego A. N. (k.10-11, k.2270-2275). Fakt ten z jednej strony niezbicie dowodzi, iż oskarżony A. N. to właśnie (...), o którym wyjaśniali P. K. i G. K. w postępowaniu przygotowawczym i że oskarżony ten brał udział w napadzie rabunkowym dokonanym w dniu 17.03.2010r. z drugiej natomiast – pośrednio potwierdza, iż oskarżony ten był również współsprawcą rozboju, który miał miejsce w dniu 19.03.2010r. na terenie sklepu (...). P. K. i G. K. w śledztwie przecież zgodnie podali, że obu przestępstw dokonali w tym samym składzie osobowym, a wśród współsprawców byli (...) i (...). Nie ma racji obrońca oskarżonego A. N. wywodząc, iż do pozostawienia śladów na miejscu przestępstwa mogło dojść w sytuacji oddawania przez oskarżonego przedmiotów do skupu. Z wyjaśnień oskarżonego nie wynika, aby był on wcześniej w skupie złomu przy ul. (...), a tym samym mógł pozostawić tam ślady swoich linii papilarnych. Ślady zabezpieczono na biurku znajdującym się w pomieszczeniu na zapleczu, do którego klienci nie mieli dostępu (zeznania św. K. D. – k.2293-verte). Należało zatem wykluczyć aby do pozostawienia śladów przez A. N. doszło w innych okolicznościach, niż ustalone przez sąd.

G. K. i P. K. zbieżnie wyjaśnili, iż osoby o pseudonimach (...) i (...) są kolegami i mieszkają w H., G. K. nadto podał, że obaj mężczyźni mają chyba po 17 lat, a z (...) chodził do szkoły, wskazał również, iż w styczniu 2010r. wyszedł on z „sankcji”. Wszystkie te okoliczności podane przez braci K., charakteryzujące współsprawców, zostały przedstawione w toku postępowania. Zarówno A. N. , jak i Ł. L. byli mieszkańcami dzielnicy H. w R.. Utrzymywali ze sobą kontakty towarzyskie i często razem przebywali. Ł. L. w chwili czynu miał ukończone 17 lat, natomiast A. N. miał niepełne 18 lat. A. N. uczęszczał do tej samej szkoły co G. K.. A. N. w dniu 22.01.2010r. opuścił Areszt Śledczy w (...). Przytoczone fakty, oceniono łącznie, pozwoliły na zidentyfikowanie mężczyzn o pseudonimach (...) i (...) jako oskarżonych A. N. i Ł. L.. Argumentacja sądu w tym względzie była całkowicie przekonująca i zasługiwała na akceptację.

Słusznie wskazuje sąd rejonowy, iż w dniu 17.03.2010r. oskarżeni A. N. i Ł. L. przebywali razem – w tym dniu wspólnie dopuścili się przestępstwa z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk na szkodę H. S. (wyrok Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 21.11.2011r.sygn.II K 263/11), przy czym przestępstwo to zostało popełnione ok. godz. 9:00 rano w dzielnicy H.. Rozbój dokonany przez sprawców w dniu 17.03.2010r. miał miejsce ok. godz. 12:00. Nie ma zatem racji obrońca oskarżonego A. N. kwestionując ustalenie sądu, iż oskarżeni mieli wystarczająco dużo czasu, aby przemieścić się z H. do innej dzielnicy R..

Nietrafny okazał się podniesiony w obu apelacjach, zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk. Wyrażona w treści tego przepisu zasada, in dubio pro reo adresowana jest do organów postępowania karnego, oznacza to, że do jej naruszenia dochodzi jedynie wówczas, gdy organ ten – mimo istnienia nie usuniętych wątpliwości – nie rozstrzyga ich na korzyść oskarżonego. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu sądu pierwszej instancji nie wskazuje na to, aby wyrokując w sprawie sąd ten powziął tego rodzaju wątpliwości i nie postąpił zgodnie z nakazem wynikającym z art. 5 § 2 kpk. Sąd odwoławczy również tego rodzaju wątpliwości - w realiach rozpoznawczych sprawy – nie dostrzega. Ustalenia sądu rejonowego były pewne, poczynione zostały w oparciu o wszechstronną i rzetelną analizę całości materiału dowodowego, ujawnionego w toku rozprawy. Ocena przeprowadzonych dowodów nie zawiera luk i nieścisłości, dlatego też pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. Wywiedzione apelacje nie dostarczyły przekonujących argumentów, aby ustalenia sądu rejonowego skutecznie podważyć.

Przeprowadzone dowody dawały sądowi rejonowemu podstawę do przypisania oskarżonym A. N. i Ł. L. sprawstwa i winy w zakresie obu postawionych im zarzutów. Sąd ten dokonał też prawidłowej subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod przepisy ustawy, trafnie kwalifikując czyny oskarżonych jako występki z art. 280 § 1 kk. Wymierzając oskarżonym kary po 3 lata pozbawienia wolności oraz środki karne w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, sąd miał w polu widzenia ustawowe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Orzeczonych kar nie sposób postrzegać jako niewspółmiernie surowych w sytuacji, gdy tylko nieznacznie przekraczają minimalny próg zagrożenia. Sąd właściwie ocenił stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości obu czynów przypisanych oskarżonym, trafnie wskazując na rodzaj i charakter naruszonych dóbr, a także działanie sprawców w sposób zaplanowany. Sąd wziął też pod uwagę okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonych – pozytywną opinię o oskarżonym A. N. z miejsca zamieszkania i poprawne zachowanie Ł. L. w jednostce penitencjarnej, w której aktualnie przebywa.

Podzielając zatem w pełni ustalenia faktyczno – prawne sądu pierwszej instancji i nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów i wniosków obu apelacji, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.